SIROKAI MÁTYÁS

Lomboldal – A növényi nyelv

Ahogy az élő testek közti idegenség, úgy a szavak közötti távolság. Mégis, ahol a diófa törzse kétfelé ágazik, és a két vékonyabb törzs égőzöld levélterhe a kétféle hajladozástól más ritmusban ventilál, ott a nyelv is elcsendesedik, és a növényi kommunikációnak adja át a helyét. A növényi ritmust a törzs első elágazását követve érthetjük meg. A lüktetés, ha a szél közreműködése nélkül, mintegy a végtelen terek hallgatásának háttere előtt hangzik fel, olykor az organikus szövevény egészébe alámerít. S a zengő törzs, amiben felhangzik, középpontként áll minden középpont ölelésében, belül minden szón.

***

Ahogy a körülmények zenélnek.
Amikor valaki a szél hangszerévé lesz.
Ahogy megszólal.
Amit a fák írnak a levegőbe.

***

Mikor a nyelv képessé vált a növények kifejezésére, akkor az egész szövedék is a környező flórához kezdett hasonulni, az erezettől egészen az ágszerkezetekig követve a növényi mintázat léptékváltásait. Mivel a színek csupán a fény játékai, s inkább a hallucinációk, mintsem a szövevény megjelenési formái közé tartoznak, így az árnyalatok lejtését nem követték a hangok. Mégis, mintha a nyelvi anyag illatállományához tartoznának, a színhallucinációk maguktól felszabadulnak például a bükk, csertölgy, gyertyán megidézése közben. Segítve a beszélőt és hallgatóját, hogy a teljes bemerülést átélve lépjenek az organikus nyelvi alakzatok égbe nyúló törzsei közé.

***

Illata a lélegzet maga.